

La tribuna

Pedagogia o treball?

És hora de negociar i no de fer pedagogia

JAUME

Bartumeu

He llegit les explicacions apressades, embastades pels serveis de comunicació del govern liberal-conservador, del secretari d'Estat pels Afers Europeus del Govern liberal-conservador en les quals intentava rebatre, dimecres passat a Encamp, les manifestacions que havíem fet el dia anterior, en la roda de premsa setmanal de Progressistes-SDP, sobre la ronda de reunions, qualificades d'informatives, que fa el Govern sobre el procés de negociació d'un acord d'associació amb la Unió Europea.

L'escenari polític andorrà sembla últimament un concurs de castells de sorra a la platja que s'exposa a quedar escombrat per una tempesta d'estiu. Per això sobta i preocupa la lleugeresa amb la qual s'estan encarant aquestes reunions informatives per les parròquies i sobta i preocupa, encara més, la reacció desagradable del secretari d'Estat davant l'opinió discrepant dels progressistes pel que fa al format i contingut de les trobades.

El secretari d'Estat, **Ladry Ribà**, pel que sembla format a l'escola de DA on ensenyen que el Govern no s'equivoca mai, s'ha cregut aquella frase que diu: «... la política no consisteix pas en resoldre els problemes sinó a fer callar els que els plantegen.» Però s'ha equivocat, no callarem pas.

La política exterior en relació a Europa no pot ser una cosa deslligada de la política interna, no pot anar per camins separats del projecte polític que defensa cadascú, no pot respondre a criteris diferents dels que s'hagin fixat per a l'adopció de decisions a casa nostra.

Fer política internacional a Brussel·les no és fer relacions públiques, no és tractar de resultar simpàtics als països més poderosos, sinó intentar que el nostre país tingui

la seva petita veu pròpia, seriosa i responsable amb els seus compromisos.

Guanyar-se el respecte com a país no significa cedir de forma indiscriminada davant els suggeriments fets des de l'exterior sinó, encara que sembli paradoxal, defensar els nostres plantejaments amb arguments irrefutables. Un dels quals el de deixar ben clar que Andorra no va començar, ni mai no es podria acabar, amb el tabac.

O som capaços d'entendre que la política internacional no s'aprèn en un curset d'estiu ni s'improvisa en una roda de premsa o difícilment podrem arribar a participar, en unes mínimes condicions de ser escoltats i respectats, en el nou marc de relacions amb Europa que Andorra necessita amb urgència.

I si es vol, els Progressistes ho volem, aconseguir un acord d'associació amb la Unió Europea el Govern té l'obligació d'explicar el contingut i l'abast de les negociacions amb tots

El que convé és menys pretensions pedagògiques i més anar per feina sense amagar el que ens estem jugant a Brussel·les

els ets i uts.

Tot el contrari de les reunions públiques que s'han dut a terme fins ara, a Canillo i a Encamp, on només s'ha parlat de generalitats.

Els secretari d'Estat digué dimecres a Encamp segons recollia la premsa, que en les reunions públiques es vol «... establir una mena de coneixement de base per al conjunt de la gent que vagi venint a les reunions successives». Els progressistes discrepem d'aquest plantejament, que suposa tractar la ciutadania com a menor d'edat i declarar-la incapaç de copsar l'abast i el contingut de la negociació.

No hi estem d'acord i mantenim que el que s'ha d'explicar, el que s'ha d'ensenyar, el que s'ha de posar da-

munt la taula són els documents de la negociació precisament per a què la ciutadania es pugui fer una idea dels aspectes, concrets i xifrats, que s'estan discutint. Perquè es puguin ponderar els avantatges, que hi són, i els inconvenients, que també n'hi ha.

El cert és que a Canillo el secretari d'Estat, segons que vam poder llegir a l'edició del dimarts 1 d'octubre d'EL PERIÒDIC (pàg. 3), va excusar-se per no respondre aquelles preguntes més específiques atès que «... hi ha detalls que no puc avançar perquè comprometrien l'estratègia negociadora d'Andorra».

I ja som al cap del carrer. No s'està explicant, sinó que pel contrari s'està amagant, el contingut de la

negociació –si n'hi ha– amb la Unió Europea, sinó que el que es fa en aquestes reunions –en les quals pretén el secretari d'Estat que no s'ha de parlar de «política»– no és pas parlar del «detall» ja que assegura que davant un projecte «dens i complex» com és l'acord d'associació amb la Unió Europea «... hauria estat un error entrar inicialment en el detall».

Sembla que el secretari d'Estat ha retrobar la seva vocació frustrada d'ensenyant i vol fer pedagogia però ara va tard. La pedagogia l'havia de fer el seu govern anterior, durant els quatre anys de la legislatura 2015-2019.

Ara és hora de treballar per trobar els millors arguments i la millor manera de negociar i no pas de fer pedagogia. El que ens estem jugant és l'embranchement d'Andorra amb Europa, amb el seu futur.

El balanç d'aquests vuit anys de governs de DA amb majoria absoluta és desolador i decebedor: ho és en l'àmbit social, en l'àmbit del medi natural i la sostenibilitat. Però ho és també en l'àmbit exterior, de les relacions amb la Unió Europea.

Ens juguem el futur si no som capaços d'establir polítiques rigoroses fonamentades en un altre model de relacions econòmiques amb Europa per frenar la degradació de l'ascensor social.

Avui es comença a veure les conseqüències d'una mala política fonamentada en el mercantilisme forassenyat i la lleugeresa, la poca seriositat. Estem més sols i som més antipàtics a Europa i estem cada cop més lluny dels països que van endavant en temes socials, en temes ambientals i en temes econòmics.

El que convé és menys pretensions pedagògiques i més anar per feina sense amagar el que ens estem jugant a Brussel·les. ■

President de Progressistes-SPD